

Tehát ha jól értem, arról kérdez, hogy milyen eszközök állnak a rendelkezésükre, és hogy a sztrájk helyes módszer-e. Nagyon egyéni véleményt tudok csak mondani. Ha nincsenek egy társadalmon belül nagyon nagy bajok, akkor felesleges. Erre sem szükség, sem lehetőség nincs. Van mozgási lehetőségünk. Még nagy összefüggésekben is, pl. az ösztöndíj, a kollégium, hogy itt Szegeden előbb felépüljön, mondjuk két évvel, ha máshol nem rosszabb a helyzet. Van mozgásterünk, és kitartónak kell lennünk.

Ön szerint a küldöttgyűlés kifejezte-e a kar hallgatóinak problémáit és hangulatát?

Ezt én is szeretném kérdezni, és kontrollálni magamat. Nekem az az érzésem, hogy igen. A hallgatók elmondták a véleményüket, a hallgatók érzékelték a problémákat, sőt a végén nekem az a véleményem alakult ki, hogy ez egy jól sikerült küldöttgyűlés volt. Eltekintve attól, hogy hosszú volt, és eltekintve attól, hogy a hallgatók nem tudnak beszélni. A tulnyomó többség motyog, nem tudom, észrevette-e. Ami az egésznek az atmoszféráját illeti, énnekem tetszett. Egy kicsit erős volt az egyetemi újság leszavazása. De végeredményben én fordítva fognám meg a kérdést: lehet-e kötelezővé tenni az újság megvásárlását?

Ami az új szervezeti formát illeti, amti ott megszavaztak, az azért nincs kellően előkészítve. Vannak mikrocsoportok, amelyeknek a természetes határa 6-7 fő, és ha ennél nagyobb, akkor abban szükségképpen kettéválási tendenciák lépnek fel. És ez csoport, és nem szervezet. Mert mire való a szervezet? Arra, hogy vezetési képességeinket, döntési képességeinket, stb. gyakoroljuk. A jelenlegi KISZ-strukturában erre csak a kari vezetésben van lehetőség.

/Készítette: Szijj Ferenc/

+ + +

CSAPÓ BENŐ:

KRITIKA ÉS CSELEKVÉS

A szimpatizáns elfogultságával olvastam a "—" megjelölt két számát és az éledező-felhárlódó "politizálás" egyéb dokumentumait. Nagyon örvendetősnek tartom azt a kritikai-politikus hangot, ami ezeket a kiadványokat jellemzi. A kritika fontos dolog, és ha rajtunk, cselekvési lehetőségeinken kívül álló tényezőkről van szó, gyakran az események befolyásolásának egyetlen eszköze.

Itt azonban úgy gondolom elsősorban rólunk magunkról van szó, és a kritikai elmélkedés egy bizonyos idő után elveszti konstruktív jellegét, cselekvést helyettesítő pótcselekvéssé válhat. Azt hiszem csak akkor marad meg ez a mostani lendület, ha a diagnosztizálás korszaka mielőbb véget ér, s kezdődik a terápia. Főbb vonásaiban jónak tartom azokat a szervezeti ötleteket, amelyek a "—" 81/2-ben felvázoltak, és szeretnék javaslattal, lehetőségek szerinti támogatással egy /vagy több/ ilyen közösség szerveződéséhez hozzájárulni.

Egy ideje megpróbáljuk a Pedagógiai Diákkört úgy csinálni, hogy az a agymányos dolgozatcentrikus formán túl önképzőkörként és közösségként is funkcionáljon. Jelenleg annyi társadalmilag hasznos cselekvési programot látunk magunk előtt, hogy azok meghaladják a létszámunk és munkatérünk adta lehetőségeket. Ezekből szeretnék néhányat közzétenni, azt emelve, hogy esetleg körük egy /vagy több/ újabb közösség szerveződik.

1. Az egyetemi hallgatóság örök problémája maga az egyetemi oktatás, ezzel kapcsolatos észrevételeinek különböző formában, nem mindig kellőképpen artikulált módon ad hangot. El tudok képzelni egy közösséget, melyik ezentúl szervezetten és felkészülten foglalkozik ezekkel a kérdésekkel. Megismerkedik a tanárképzés jelenlegi helyzetével, a várható reformokkal. Előadásokat szervez, melyre meghívja a reformok előkészítésével foglalkozó szakembereket. Tudományos alapossggal felméréseket végez a hallgatók elhelyezkedési szándékairól, leendő hivatásukkal kapcsolatos beállítódásairól, stb. Összegyűjti a hallgatók észrevételeit, javaslatait a vezetés módosításáról és ezeket végiggondolva előterjesztéseket készít, melyeket megfelelő fórumokhoz eljuttat. Ellátja a hallgatók képviselői feladatát.

2. Most is sok alapszervezet van, melynek tagjai tanyai iskolákat, nevelőotthonokat patronálnak. Lehetne ezentúl ez egy közösség fő profilja, kiegészítve azzal, hogy elmélyültebben foglalkozna mindazokkal a társadalmi jelenségekkel, amelyek a patronálást szükségessé teszik, és keresné a tüneti kezelésen túlmutató megoldások lehetőségeit.

3. Örökzöld téma, hogy alacsony a pedagógusok társadalmi presztízse. Való igaz, és tenni kellene ellene valamit. Van azonban ennek a kérdésnek egy másik oldala is, amiről ritkábban esik szó, mégpedig az, hogy nagyon gyenge maguknak a pedagógusoknak az önbecsülése. Hiányzik a tanári öntudat, a tanítás társadalmi fontosságának tudata. Jellemző módon meg van ennek a vetülete az egyetemen is. Nincs például egyetlen olyan fórum, közösség, csoportosulás sem, amelynek az alapvető szervező ereje a tanárság, az iskola, az oktatás problémaköre lenne, amelyik a "tanárnak lenni" értékeit közvetítené. Jól leképezi az egyetemi közhangulat is ezt a helyzetet: félig-meddig leértékelődést jelent annak kimondása, hogy valaki tanár akar lenni, sikk szidni a pedagógiát, elterjedt a szemlélet, amelyik a pedagógiai tárgyakat szükséges rossznak tekinti, vagy besorolja a testnevelés és a PG mellé a link, potyatárgyak közé.

Talán nem ártana, ha azok, akik emelt fővel tudják vállalni tanárságukat, tanárjelöltségüket, véd- és dacszövetségbe tömörülnének és módszeresen dolgoznának azon, hogy legalább a tanárjelölt egyetemi hallgatók értékrendjében előkelőbb helyet foglaljon el a tanári hivatás. Tervezünk egy előadássorozatot, melyben különböző társadalomtudományok rangos művelői mondanák el véleményüket az oktatás társadalmi jelentőségéről, a száz-egynéhány ezer magyar pedagógus helyéről, szerepéről. Lehetne vitaköröket rendezni nagy társadalmi visszhangot kiváltó pedagógiai könyvekről, cikkekről. Azt hiszem, ahhoz, hogy a pedagógusok relatív társadalmi helyzete jelentősen javuljon, - amit a "követelések" egy pontja is megfogalmaz - a társadalom presztízis- és értékrendszerének kell átalakulnia, és ezt valahol itt kell elkezdeni.

Javaslom, hogy azok akik a felsorolt problémák megoldásán akarnak dolgozni, alakítsanak egy közösséget.
"patronálást" vállalom.

xxx

TUNYOGI LÁSZLÓ: A MEGOLDÁS MÓDOZATAIT IS KI KELL DOLGOZNUNK

Tapasztalatai alapján a küldöttgyűlés "vélemény-cseréje" minősíthető-e vitának?

Nehezen tudnám megítélni, hogy a viták közül melyeket soroljam a "csupán véleménycserék" közé. El kell ismerni, hogy ha egy vitától érvekben gazdag, valós érdekeket megjelenítő és ütköztető csatározást várunk, amely viták egyben az elvi kompromisszum esélyét is feltételezik, akkor ilyenekre valóban csak elvétve került sor a küldöttgyűlésen. Az alapszervezeti küldöttek, akiknek tulnyomó része egy felbomló félben lévő csoportot képviselt, többnyire nem tudtak, vagy nem is akartak érdemi alternatívákat állítani a 17 ponttal szemben, a kari KISZ álláspontja sem különült el ettől.

Hogy a hallgatólagos egyetértésből mire lehet következtetni? Bizonyára voltak a küldöttek között olyanok, akiket nem igen izgatott az egész hercehurca, minél előbb haza akartak menni. Lehetek tán olyanok is, akiket már nem is érint a döntés, mert jövőre elmennek, és nem látják értelmét, hogy másokért hadakozzanak. Mégis úgy gondolom, hogy a felszólalók többsége felelősen átgondolta a KISZ előtti lehetőségeket, és az eredeti javaslattal alapvetően egyetértett. Számomra ez volt a küldöttgyűlés legfontosabb tanulsága.

Ismeretei szerint egyéb felsőoktatási intézménnyel mennyire mutatnak közösséget az itt elhangzott problémák?